

**Plicht skyldig åminnelse,
efter assessoren uti
Kongl. antiqvitets
collegio, ...**

Brenner, Sophia Elisabeth,

1700-1829 81 Cbza 1717 Brenner

National Library
of Sweden

Plicht Skyldig

Aminnelse/

Efter

ASSESSOREN uti Kongl. Antiquitets
Collegio,

Den fordom Adle och Wälborne

Men nu hos GUD ewinnerligen Salige

Herr ELIAS BRENNER,

Hwilken affomnade i Stockholm den 16 Januarii Åhr
1717.

Medelst många heta Tårar upsatt af des efterlemnade
de Ankia.

1840

Journal

Journal of the

College

of the

University

of the

State

of

1840

of the

of

Itt hierta släpp en stund de mörka
 Sorgetanckar /
 Hwad batar dig ditt ack / hwad gi-
 nar at du stankar ?

Den du förlorat har fås därmed ej igen /
 Glöm litet om du kan hwad dina sinnen sårar /
 Ty fast du til en tid än sunne bot hos Tårar ;
 Hielp Gud! hur arm / hur swag / hur hinderfull är den
 Ja fast du dig til dödz enwettigt wille grufwa /
 Det wor en lässig sorg / dock för en Turturdufwa.

Tänck heller hwad för frögd så många åhr tilbaka /
 Du här i werlden hast med en så liuslig Maka /
 Hur' mången rolig stund I Ehr emellan bytt ;
 Hur om han om dig war / hur fromt han dig bemötte /
 Och utom dit / så godt som intet sällskap / skötte /
 Hwad heder han dig giordt / ja nästan med dig skrytt /
 Då får du sannas wid fast bladet nu sig wänder /
 At hwad dig lycklig giordt knapt en bland tusen händer.

Besinna det! och wet / at den sig sönderlöser ;
 Som skriker öfwer hofw ; med ack och tårar löser /
 Från dagen stänger sig och sliter håren ut /
 Nr werkelig ynkan wärd / men wil hon enkom tänka /
 At hon med alt det där gör fyllest för en Anka /
 Ei då bedrar hon sig / nei nei där är en knut /

Si

Så framt hon icke har beslutit i sitt sinne /
På nytt at wigas wid den döda Mannens minne.

Du west at alla Mån slik tancka ei förtiåna;
Men Palmträdz - Ankan har fördensfull pris bland
Tråna

Som säis at twina bort när Palmen är sin kos /
En Dwinna lika så / som föhr en Mån til Jorden /
Som allmänt är berömd / och allmänt saknad worden /
Den hon haft heder af och goda dagar hos /
Den Ankan / tyckes mig / som ägt och mister detta /
Och styckwis icke dör / är aldrig af de rätta.

Jag menar ei at hon skal sitta dumm och duswen /
Förtwiflat ställa sig / och låta ledt som uswen /
För Folck och liuset sty / och handlost släppa alt /
Och nei / ty der med blir ei annat bracht til wåga /
An det för hwilket wi gemenlig skyllas plåga /
Alt nemlig wårt förnust är slög-smidt / swagt och kalt.
Det är alt nog för oss / at frögd och fågnadt borta /
Med tep och wanhopp / skier oss mer ändå til korta.

Oss Dwinfolck liknar man på många sätt wid Månan /
Kom låt oss på en stund oss til exempel lånan /
Och på hans mörka hy med lårfsamt öga se /
När honom jordens kropp för Solen undanstänger
Och lik en Anka / från sin förra förmon / trånger
Då stannar han ei af ell wrider sig på sne /

Men

Men håller lika fullt sin förra wandrings wana/
Och följer oförnyctt sin styrsel-Engels bana.

Den affbild påfar sig ei illa på en Anka
Som med sitt hufwud ser så lius som lust försänka /
Hon bör som Månan giör sin sorg tillkänna ge /
Doch icke mer än han ifrån sin zirkel flytta /
Ei lemna utur acht sin och de sinas nytta /
Ei tröttas wid den wård och omsorg hon bör te;
För sig sitt Hus och Barn/ och för sin arma Nästa/
Ja när så tränger om/ för det gemena bästa.

Doch bör hon aldramäst sig troget ombemöda /
At glömskan ingen ting får rå om hennes döda /
Ty hennes plicht består förnemlig der uti /
Först/ at hon hos sig sielf hans minne wyrdsamt göm-
mer /

Och hwad han lofwärdt giordt så godt hon kan beröme/
Men om hon mer förmår ei der wid låter bli;
Ty ächta trohet/ bör än lefwa efter döden /
Och hålla outsläckt den rena kärleks glöden.

På tre gång tusen åhr / kan ske de äre flera /
Har man ei fyllest hint den Ankans namn wärdera /
Som Osterlanden/ måst af Jaspis och Porphyr,
Af Marmor / och Metall / och Edelstenar tömde /
På det hon wärdigt nog sin döda Waka giömde;
Atch den hon bygt en graf/ så maklös som dyr /

På

På slutet blef hon dock som twifksam om des wärde /
Och för den twikan skull / hon askan hans förtärde.

Med Makan kostsam twerck sin tid och sorg fördrifwa /
Lär hädan efter wäl som här tils ogjordt blifwa ;
Men dygden / hwilken sielf modellet kastat ut /
Och kärlek / den där wid af oförsalskat hetta /
Som tidast / fått i kapp med Bygningsmännen swetta /
På byggnan uppsicht haft / och ändtlig bragt til slut /
De begge / torde ju än någon utwäg weta /
At biuda döden tråß / och glömskan småförtreta.

Biud du man til och skrifw / jag wet du har så ämnat /
Ty den dig efter sig i sorgen ensam lämnat ;
Har sådant mer än nog på många sätt förskyllt /
Du må hans goda lofw så långt du hinner föra /
Jag wet at ingen / lär dig sådant stridigt giöra /
Det har här hemma wärt och flera Länder fyllt ;
Det har / at säija sant / sig redan sträckt så wida /
At af förgätenhet det föga meen kan lida.

Så länge Swergie lär med rätt Tre Cronor föra /
Och onäpft / ingen lär wid samma rätt så röra /
Så länge skäl der til af gamla Mynten fås ;
Historien sig lius hos mynten måste söka /
Och dem förutan / tidt i mörkret nödgas stöka /
Så länge Mynt är til / och Mynte-sorter slås ;
Så länge lär dens namn i Swergie hedrat wara /
Som först der sökte fram de gamla Mynten rara.

Hur

Hur han dem sen på nytt / så glans som wårde gifwit /
Dem sankat / ritat af / utstuckit och beskriswit
Med mer än konstig hand / med mer än trägen flijt /
Ha' de som fått förstånd om slika werck at dömma /
Hår hemma nog / än mer där ute sökt berömma /
Ja sökt på alla sätt ock honom sielf så dijt /
Där ute / där de wål med våra Konster tiga /
Så framt / de dem ei se til högsta graden stiga.

Det war hos hans Persohn en gåsma af Naturen /
Han / som man säija plår / war där til skapt och skuren
Ut gå i konst och flijt långt öfwer medelmått /
Fördensfull / kan du trygt och utan skryt bedyra /
Ut hådanester / wål kan ske behöfdes fyra /
Til komma det åstad hwar med han ensam rådt /
Fast han i annat alt war mycket mer benågen /
Ut fara sacht fram och hålla medel-wågen.

Allt hwad som stort och drygt i tal ell' later trycktes /
Allt det / hwar med en Wån ell' annor nödstålt trycktes /

Allt det / som oliud / kiff och tråtor kom åstad /
Allt det / som minsta smak af egennytta hade /
Allt hwad på någons bak man wrångt ell' awigt sade /
War honom mera ledt än wårsta mallört spad /
Ho Kroppen såledz kan med dygder utstofferä /
Den måst en Gudlig Siäl där inne härbergerä.

Och

Och detta syntes wäl som nogast på det sista /
Då alt som är förstått / begynner färgan mista /
Här kändes intet ondt / här spordes ingen sträck /
Ei något lönligt agg hans samwets ro förstörde /
Hans sinnen / ingen ting af alt hwad jordiskt rörde /
Hans Kropp war utan wärck / förståndet utan
bräck /

Tils i en rolig sömn hans sidsa stund förnöttes /
Och / snart sagdt / Döden sielf / med wänlig upsyn /
möttes.

Mitt hierta tähl du än de mörka forge - tankar ?
Hans Siäl har frögd hos Gud / och du går här och
stankar

Tycks dig at du gör rätt at önskan hit igen ?
Ach lyd förnustet åth! hwad är det som dig särar ?
Hwi grämer du dig så / hwad gagna dina tårar ?
Tig kåre ; innan kort så får du råka den /
Den du så trångtar til / hwi willst du dig då grufwa ?
Du west hur när det är ; ty du åst ingen Dufwa.